

ANI VE SNU!

ČR, Slovensko, Bulharsko, 2016, 79 minut

Režie: Petr Oukropec

Scénář: Egon Tobiáš

Dramaturg: Kateřina Kačerovská

Hrají: Barbora Štikarová (Laura), Klára Melíšková (matka), Jan Vondráček (Ota), Ivan Martinka (otec), Toman Rychtera (Luky), Adam Mišík (Andreas) a parkouristé ze skupiny IN MOTION.

Kamera: Tomáš Sysel

Hudba: Filip Míšek

Zvuk: Richard Muller

Střih: Jakub Hejna

Architekt: Henrich Boráros

Producent: Petr Oukropec a Pavel Strnad

Koproducent: Česká televize, Arina, The Chouchkov Brothers

Distributor: CinemArt

Premiéra: 28. dubna 2016

Žánr: romantický / sportovní

Stopáž: 79 minut

Formát: 2D DCP

O FILMU

Šestnáctiletá Laura (Barbora Štikarová) je hbitá, mrštná a paličatá. Touží se dostat do party parkouristů a zaskočí ji láska, kterou poprvé pocítí k Lukymu (Toman Rychtera). Začne žít dvojitý život. Ve fantazijním světě romantických vizí ji Luky patří. V realitě skončí její snaha se s Lukym sblížit karambolem. Ve chvíli, kdy se oba světy zvláštním způsobem propojí, se Laura musí rozhodnout pro jeden z nich.

Režisér a producent snímku Petr Oukropec o svých mladých hrdinech a tématu snímku prohlásil:

„Obdivuji energii a přímočarost, se kterou se náctiletí vrhají do života. Zajímá mě křehkost a zranitelnost, která jejich hledání doprovází. (...) Nebylo to jednoduché a přímočaré psaní. Dařit se nám začalo až od chvíle, kdy jsme našli pro naši hlavní postavu Lauru autentickou komunitu a prostředí, které v sobě nese adrenalin typický pro dospívání, fyzičnost a touhu se svobodně projevit. Je to navíc prostředí, ve kterém je velký kus romantiky a pochopitelně i vztahů. Urban parkur a freerunning jsme začali více sledovat a uvědomili si, jak jsou v něm mladí Češi výjimeční.“

Film *Ani ve snu!* se představil na letošním prestižním 66. ročníku Mezinárodního filmového festivalu Berlinale, kde zažil svou slavnostní světovou premiéru. Zde byl vybrán do soutěžní sekce Generation 14+, která prezentuje to nejlepší ze současné světové tvorby pro děti a mládež. Film byl po Berlinale vybrán na další prestižní festivaly se zaměřením na děti a mládež ve více než 9 zemích, cenný je zejména nečekaný zájem o film ve Skandinávii, která má silnou tradici tvorby pro děti a mládež. Film byl nebo bude

uveden na festivalech ve Švédsku, v Norsku i ve Finsku.

Významný český producent Petr Oukropec, spolumajitel producentské společnosti Negativ, debutoval jako režisér dobrodružným rodinným snímkem *Modrý tygr* (2012). *Ani ve snu!* vypráví o paličaté šestnáctileté dívce, která se snaží dostat do skupiny parkouristů. Společné pro obě díla jsou vztahy mezi rodiči a dětmi, svět dětí a jejich vnitřní iracionální snový svět.

Snímek *Ani ve snu!* vyniká svou autenticitou, citem pro výběr neotřelých prostředí, atmosférou města a práci s mladými neherci. Snímek byl natočen podle scénáře Egona Tobiáše. Film se odehrává v prostředí parkouristů, tj. mladých lidí, kteří se snaží posunovat hranice vlastního těla a fyzických schopností v současném industriálním světě. Jejich životní styl, schopnost lezení, skákání a překonávání objektů jim přináší svobodu. Parkour je životní styl převážně kluků. Parkouristé zdokonalují tréninkem svůj pohyb a připravují se tak na možné extrémní životní situace. Parkouristé mezi sebou nesoutěží, při trénincích se vzájemně jistí a spolupracují i na společných choreografiích. Parkour je pro teenagery synonymem nezávislosti. Letní příběh Laury se odehrává právě v této komunitě mladých lidí. Vizuálně působivá salta, skoky a přemety tvoří kulisu paralelního příběhu teenagerů, kteří se parkour učí a každý k jeho filozofii přistupuje trochu jinak. Laura ho vnímá jako novou životní cestu, pro jejího partnera Lukyho znamená spíše způsob, jak na sebe upozornit. Tím, že Luky riskuje, se navíc myšlenky parkouru zpronevěří.

Film, který je také nabit snovými scénami, fantazií, humorem, skvělými triky a animacemi, byl realizován v současné Praze, ve Vysokých Tatrách a Normandii. Pro hlavní role objevil režisér Petr Oukropec talentovanou Barboru Štikarovou, Tomana Rychteru a Veroniku Pouchovou. V dospělých rolích se představí uznávaní herci Klára Melíšková, Jan Vondráček nebo Ivan Martinka.

Snímek vznikl v koprodukcí společností Negativ, Arina (SK), The Chouchkov Brothers (BL) a České televize a za podpory Státního fondu kinematografie. Film míří do kin pod hlavičkou distribuční společnosti CinemArt. Hlavní dramaturg Filmového centra České televize Jaroslav Sedláček ocenil projekt *Ani ve snu!*. Film navazuje na tradici české kinematografie, kdy se u nás v minulosti realizovaly kvalitní snímky pro děti a mládež. O snímku a jeho režisérovi Jaroslav Sedláček z ČT poznamenal: „Projekt Petra Oukropce ale v tomto směru od začátku působil jako zjevení. Měl jasno v tom, čeho a jak chce dosáhnout, měl nápad, emoce, adrenalin, sílu i vizuální atraktivitu. Takový projekt podpořit byla velká radost.“

O hlavních parkouristech spolupracujících na filmu

Tom Fortn Rychtera má pevné základy v bojových uměních a jeho tělo jakoby i při obyčejné chůzi ladně tančilo. Kombinace neuvěřitelné síly a skvělé flexibility ho činí jedinečným parkouristou. Udělat stojku zády k volnému prostoru s převýšením třicet metrů, zavěšovat se jednou rukou z osmého patra, to je prostě jeho parketa. Během natáčení se objevoval ve spoustě akčních scén, které se odehrávaly desítky metrů nad zemí. Sám herec přiznává, že díky těmto kouskům (natáčených například na Žižkovském nádraží), objevil lásku k výškám a občas v rámci svého tréninku vyleze na jeřáb.

Tomáš Zony Zonyga je český praotec parkouru. Není u nás parkouristy, který by měl více zkušeností než on. Jeho železná disciplína a vytrvalost ho dělá absolutní špičkou se zahraničním přesahem. Během natáčení měl možnost překonat několikametrový seskok na vagón. Ačkoliv se jednalo o velmi nebezpečný skok, zachoval chladnou hlavu a popral se s tím s grácií. Rád ke svému tréninku přistupuje vědecky a vše si pečlivě zaznamenává do tabulek.

Tomáš Sahir Taran patří k první generaci parkouristů v ČR. Jeho styl se zaměřuje na rychlý a čistý parkour. Mezi jeho oblíbené triky patří vybíhání zdí a přeskoky ve výškách. Dynamická síla a rozum, to je prostě jeho. Největší výzvou během natáčení pro něj byl legendární přeskok na Koh-i-nooru, o kterém se v parkourové komunitě léta mluví, ale byl poprvé pokořen až během natáčení Ani ve snu. Do dnešního dne je Sahir jediným, kdo to tam tak poslal.

Jan Assassin Pospíšil umí skvěle ovládat své tělo. Několik let trénoval základní parkourové pohyby a tvrdým drilem je dovedl téměř k dokonalosti. Jeho pohyby vypadají velmi ladně a má je přímo v krvi. Jeho specialitou je rovnováha - dokáže bez větších problémů běhat po zábradlí, a snadno proteče jako voda i malými prostory. Při natáčení dostal příležitost pokořit fenomenální skok skrz malé okénko tramvaje. Kolemjdoucím se z toho tajil dech!

Vladimir Vova Koldaev je ruský saltař excellence. Jeho gymnastická průprava a odvaha mu umožňuje skákat nevídané kousky. Díky jeho schopnostem se kvalifikoval na jednu z nejprestižnějších světových parkour soutěží s názvem Air Wipp Challenge. Dvojitě salto z místa, nebo backflip si dává každý den k snídani. Během natáčení si Vova nejvíce užil skákání na přistavenou dodávku. Plechy vozu se různorodě prohýbaly, venku bylo mokro a zima - to však pro něj nebyl žádný problém.



Tomáš Zony Zonyga



Tomáš Zony Zonyga, Tomáš Sahir Taran a Barbora Štikarová

Charakteristiky hlavních postav filmu

- **Laura** (Barbora Štikarová) - hbitá, mrštná a paličatá, dře, aby si splnila svůj parkurový sen, samotnou jí překvapí, co způsobí její přehnané touhy, nerada jezdí výtahem
- **Luky** (Toman Rychtera) - nepsaný lídr party parkouristů, nechybí mu sebevědomí, rád se předvádí, hlavně před holkami, zariskuje, a tím se zpronevěří myšlence parkouru
- **Kája** (Veronika Pouchová) - kámoška a ochránkyně Laury, sarkastická, parkour jí nudí, ale o klucích má dokonalý přehled, protože sama hledá někoho speciálního
- **Alex** (Jáchym Novotný) - neskáče, točí videa, kámoš Lukyho, nesmělý kluk, který si na Lauru myslí a je vždy po ruce, když se něco děje
- **Andreas** (Adam Mišík) - týpek s červenou hlavou, milovník záhad, aplikací a stěhování, Laura o něm říká, že je "dokonale mimo"
- **Denisa** (Martina Kavanová) - kamarádka parkouristů, tvrdě si jde za svým, pohrdá Laurou, hýčká si svojí čivavu
- **Marcela**, Laury máma (Klára Melišková) - roztržitá, nesoustředěná, čerstvá zamilovanost v ní znovu probudila potrhlou holku, Laury aktivity jí znervózňují, a to ani netuší úplně o všech
- **Ota**, přítel Marcely (Jan Vondráček) - rozumbrada a komická figura, vztah s bývalou spolužačkou Marcelou definuje jako "důsledek třídních srazů", Laura ho nemusí
- **Otec** Laury (Ivan Martinka) - dceru odmala vedl k horolezectví, sám pracuje na lanovce v Tatrách, s rodinou nežije, ale Laura a jejich společný čas mu chybí



O TVŮRCÍCH

PETR OUKROPEC (1972), režisér a producent



Významný český producent a režisér. Narozen v Praze. V roce 1994 debutoval jako producent celovečerním snímkem *Indiánské léto*. V roce 1995 založil společně s Pavlem Strnadem produkční společnost Negativ, která až dosud vyrobila více přes čtyřicet hraných, dokumentárních a animovaných filmů. Filmy společnosti získaly mnoho významných mezinárodních ocenění. V roce 1999 získal ocenění Českého lva za nejlepší film roku (*Návrat idiota*). Je členem Evropské filmové akademie. Od roku 2003 vede producentskou dílnu na katedře produkce na pražské FAMU. V divadle o.s. Zmrzlik v pošumavské obci Těchonice se dlouhodobě věnuje práci s dětmi a s neherci. Původně sociální projekt si získal široké publikum a ohlas. V roce 2012 debutoval jako režisér dobrodružným snímkem pro děti *Modrý tygr*. Film *Ani ve snu!* je jeho druhým celovečerním počinem.

Jak jste narazil na téma snímku a v čem vás zaujal scénář Egona Tobiáše, že jste rozhodl ho realizovat?

Chtěl jsem udělat film o křehkosti prvních citů, o dívčích snech a touhách, které se pojí s kritickým věkem kolem patnácti let. Egona jsem znal jako divadelního scénografa, grafika a autora originálních a hlavně vtipných divadelních textů. Vyvíjeli jsme spolu původně sérii pro televizi, ze které sice sešlo, ale zůstalo nám pár nápadů, které jsme pak použili ve scénáři *Ani ve snu!*. Nebylo to jednoduché a přímočaré psaní. Dařit se nám začalo až od chvíle, kdy jsme našli pro naši hlavní postavu Lauru autentickou komunitu a prostředí, které v sobě nese adrenalin typický pro dospívání, fyzičnost a touhu se svobodně projevit. Je to navíc prostředí, ve kterém je velký kus romantiky a pochopitelně i vztahů. Urban parkur a freerunning jsme začali více sledovat a uvědomili si, jak jsou v něm mladí Češi výjimeční.

Kdy proběhla hlavní část natáčení a v jakých lokacích (Praha, Slovensko, Francie)?

Hlavní část natáčení proběhla na podzim 2014 v Praze a stihli jsme pak ještě i dotáčku ve Vysokých Tatrách. V zimě jsme točili některé trikové záběry do snových sekvencí a natáčení jsme skončili na jaře 2015 v Normandii u útesů v Étretat.

V Praze jste zcela nově ukázal: galerii současného umění Třafačku (bohužel teď již zbořenou) a dále unikátní kostel svatého Václava ve Vršovicích - funkcionalistický skvost od Josefa Gočára, prostor kolem stanice metra Vltavská, v čem vás tato místa fascinovala?

Praha je skvělá v tom, že může být taková, jakou si jí pro sebe objevíte. Je neuvěřitelně pestrá a proměnlivá. Hledali jsme s architektem Henrichem Borárosem a kameramanem Tomášem Syslem místa a způsob snímání, který město ukáže jinak a vyhne se obvyklým klišé. Chtěli jsme najít svůj styl, svojí Prahu. Paradoxně jsme na některých místech, která jsme si vybrali, potkávali i parkouristy. Vltavská je prostor, který ve filmu jednoduše být musel, je ikonický a pro český parkour nepostradatelný.

Jak probíhal casting, kde jste objevil talentovanou Báru Štikarovou a jak náročné bylo do filmu obsadit další neherce do rolí mladých lidí?

Věděl jsem, že hledám pohybově nadanou dívku, která dokáže hrát, bude citlivá a bude mít v sobě i tajemství. Hledali jsme všude, pomáhal mi i Tomáš Taran, parkourista, který je velká autorita v komunitě. Viděli jsme různé talentované holky, ale nebylo to ono. Byli jsme už připraveni obsadit talentovanou herečku a naučit jí skákat. Měli jsme nakonec štěstí. Barbora začala dělat parkour v Jihlavě těsně před natáčením. Před tím dělala judo a fotbal, má mimořádný pohybový talent, začala rovnou skákat svým extrémním "kamikaze" stylem. Na herecké zkoušce se pak projevila tak citlivě a autenticky, že si mě okamžitě získala. Ostatní role, jsem obsazoval na základě hereckých zkoušek a castingu. Jáchym, Adam a Martina měli už herecké zkušenosti, Veroniku jsme objevili.

Jak jste vybíral skupinu parkouristů a nakolik se vám dařilo prorazit se štábem do této alternativní komunity lidí?

Když kluci pochopili můj záměr a získal jsem si jejich důvěru, tak s obsazováním už nebyl problém. Parkouristé si točí vlastní videa a předvádějí, co umí na kameru, je pro ně přirozené. Zkoušel jsem většinu českých parkouristů a z absolutní špičky jsem nakonec obsadil ty, kteří i dokázali přirozeně hrát a hodili se typologicky do příběhu. Tomáš Zonyga, Tomáš Taran nebo i Toman Rychtera a Vladimír Vova Koldaev mají mezi komunitou velký respekt a patří mezi průkopníky parkouru a freerunningu u nás.

Jak tedy reagovali parkouristé na pracovní projekci snímku, působil na ně film dostatečně autenticky při líčení jejich prostředí?

Byl jsem dost napnutý a jejich názor je pro mě důležitý. Oni jsou přímočaří a věci říkají naplno a kriticky. Ale měl jsem štěstí, kluky film zasáhl emočně, což dopředu asi moc nečekali. Film pak mezi sebou probírali a pak mi ještě volali, že je to zasáhlo, líbí se jim a má pro komunitu význam. Docela se mi ulevilo.

Jak probíhalo obsazení dalších rolí zkušenými herci (Klára Melišková, Jan Vondráček nebo Ivan Martinka)?

Dospělé role v příběhu nesou humor, žijí ve vlastním uzavřeném světě, který se nakonec projevuje svým způsobem jako těžká puberta. Matka v podání Kláry Meliškové je dokonale odpojená a roztržitá. S Honzou Vondráčkem vytvořili pár, který se dává dohromady po letech, je „důsledkem třídních srazů“, jak sami říkají. Dcera mámino pobláznění nebere na milost, což je dost sobecké v kontrastu k tomu, co sama paralelně prožívá. Klára Melišková i Honza Vondráček jsou opravdu zkušenými herci a klíčové bylo, aby si našli vztah a způsob komunikace se svými filmovými potomky. Ivan Martinka je chlap ve středním věku, samorost, kterému opravdu věřím, že leze po horách.

Pokud zavzpomínáte na natáčení, jak jste zkoušel s herci a byl prostor i pro improvizaci na place? Jak se dařilo skloubit herce s neherci na natáčení?

Na improvizaci jsme během natáčení neměli moc času. Před natáčením jsme dělali herecké zkoušky v rámci castingu a Báru Štikarovou jsme konfrontovali s Klárou Meliškovou, aby si zvykla na práci s textem a hlasem. Ale jinak jsem v případě Bary spoléhal na její spontaneitu a přirozený talent. Obecně u dětských herců je klíčový casting, hledáte typ, odolnou bytost, kterou má ráda kamera. Paradoxně nejtěžší pro mě bylo udržet Bary pozornost a koncentraci ve chvíli, kdy se nám během natáčení zranila (podvrknutý kotník) a točili jsme týden náhradní program úplně bez parkouru. Jak je zvyklá pořádku se hýbat, tak jí to úplně rozhodilo. Když byla v pořádku, tak jsem jí těsně před záběrem často nutil dělat dřepy nebo kliky, aby zapomněla, že hraje.

Co bylo na natáčení nejobtížnější a naopak co vás mile překvapilo?

Vždycky mě znovu příjemně překvapí, čeho jsou mladí lidé schopni, jak rychle pochopí princip natáčení a jak mají často větší schopnosti, než jaké si troufnete jim napsat do

scénáře. Zatrvalo mi, když si po čtyřech natáčecích dnech Bára podvrkla ten kotník. Uvědomil jsem si, na jak tenké hraně se pohybujeme.

Film je vyprávěn ve dvou rovinách (v reálné a fantazijní), jak jste v této magické rovině vyprávění pracovali s animací a triky zachycujícími sny a představy hlavní šestnáctileté hrdinky?

Snové scény jasně uvozují výtahové propady. Zároveň jsme v druhé půlce filmu chtěli hranici mezi snem a realitou viděnou hlavní protagonistkou trochu setřít. Sny a jejich míru jsme řešili od scénáře a výslednou podobu jsme jim dali až ve střížně. Na vizuální efekty dohlížel Misso Struss, který se mnou dělal už *Modrého Tygra* (2012). Tentokrát jsme víc kombinovali scénické řešení s trikovými vrstvami, na animaci tolik nedošlo. Laura se vrací do prostředí, které vidíme vždy v jiné jeho části. Je to snově posunuté místo u moře, kam měla odjet s otcem, než se rozhodla od něj utéct.

Jakou jste s kameramanem Tomášem System zvolili obrazovou koncepci?

Tomáš má cit pro filmové vyprávění, světlo i kompoziční řešení scén. Vycházeli jsme z pečlivého výběru lokací a kompozic, které mají vždy více plánů a průhledů. Film vyprávíme důsledně přes hrdinku Lauru, je to její příběh, její vidění světa.

Jaká hudba zazní ve filmu?

Filip Míšek to trefil podle mě kongeniálně. Ta hudba je výrazná, ale zároveň je úplně organickou součástí filmu. Filip je citlivý a udělal hudbu, která oslovuje mladé publikum, aniž by se mu vyloženě podbízela. Archivní hudbu máme ve filmu od DJ Wiche a od BPM. Na důležitém zvukovém designu se podílel náš zvukař Richard Muller.

Váš debut *Modrý tygr* (2012) byl rodinným snímkem a pojednával s humorem o světě dospělých a mladších dětí ve srovnání s filmem *Ani ve snu!*. Společné pro obě díla jsou vztahy mezi rodiči a dětmi, svět dětí a jejich vnitřní fantazijní svět. V čem vás tato témata lákají?

Fascinuje mě vnitřní čistota bez kalkulu, kterou děti přirozeně disponují. Dělat všechno naplno, mají od světa velká očekávání a kladou na nás zcela správně ty nejvyšší nároky. Mají svoje sny. Je to síla, která je ale zároveň strašně křehká. Touhy jsou konfrontovány s prvními neúspěchy, vztahy kolem nich nejsou ideální. Je napínavé to sledovat. Johanka v *Modrém tygrovi* ztratí domov, ale má mámu, která jí podrží a fantazii, kterou může rozvíjet. Laura v *Ani ve snu!* se musí vyrovnat s prázdninovým vztahem, který se jí nepodařil, ale který sama v sobě nakonec zvládla. Vrací se k otci, kterého potřebuje, s novou nadějí a nezlomená. Má všechno před sebou... Pro mě jsou to malé / velké příběhy, které má smysl dětem respektive náctiletým vyprávět. Mám radost, že při tom zároveň tvoříme filmové světy, do kterých baví naše mladé diváky vstupovat a nejráději by v nich pak i zůstali.

Pod filmem jste podepsán i jako spoluproducent, jak obtížné bylo realizovat v českých podmínkách tento typ koprodukčního snímku?

Cítil jsem podporu u nás, jak od Státního fondu kinematografie, tak od České televize. Máme spíš menší rozpočet a podařila se nám koprodukce se Slovenskem a Bulharskem. Ale obecně je žánr „teen“ v Evropě nejtěžší financovat. Každá země má své lokální teen komedie a televize nemají většinou sloty pro tento typ produkce. Ale o náš hotový film je teď v zahraničí zájem, tak snad prošlápneme obchodní cestu i v tomto segmentu produkce.

Hlavní dramaturg Filmového centra ČT Jaroslav Sedláček o filmu prohlásil, že je „zjevením“ v oblasti, ve které jsme kdysi v naší kinematografii dominovali – v

oblasti filmů pro děti a mládež. Inspiroval jste se některými slavnými díly z historie české kinematografie?

To mě samozřejmě těší. Českou tvorbu pro děti jsem studoval pečlivě. Věra Plívová-Šimková má v rané tvorbě opravdové klenoty. Obdivuji filmy, které o dětech natočil Karel Kachyňa nebo Jaromil Jireš. Jindřich Polák tvořil světy, které ve své době fascinovaly celou Evropu. Ale guru je pro mě hlavně Ota Hofman, scenárista, dramaturg a iniciátor, který za tím minulým úspěchem většiny filmů pro děti stojí. Ale vnímám to spíš jako vzdálenou pupeční šňůru než přímou inspiraci, protože aby nás publikum přijalo, musíme se pokoušet o současný jazyk a příběhy. Je ale fakt, že hlavně v německy mluvících zemích si nás s filmy z tohoto zlatého období docela dost spojují.

Zřejmě to potvrzuje i výběr filmu na letošní prestižní Berlinale, kde byl uveden v rámci soutěžní sekce Generation 14+. V čem podle vás zaujal výběrovou komisi přehlídky?

Podle všeho způsobem, jak je film vyprávěný a zahráný. Pro festivaly obecně je důležité jestli styl a rukopis filmu v sobě nese něco nového a aspoň trochu originálního. A taky jestli má šanci oslovit náročné festivalové publikum včetně teenagerů, pro které je určený. Je to pro nás velká čest, že si nás v té neuvěřitelné konkurenci vybrali. V tuhle chvíli máme už dokonce i pozvánky na další prestižní festivaly ve Skandinávii, kterou je obvyčejně hodně těžké zaujmout.

Pokud byste měl nalákat diváky do kina, na co se můžou v dubnu v českých kinech těšit?

Na adrenalin parkouru. Na holku, která chce skákat jako kluci. Na romanci, kde diváky přetočený salta překvapí stejně jako sny ve výtazích a na atmosféru města, které patří mladým lidem....

Jaké máte další filmové plány jako režisér i jako producent?

Jako producent pracuji s kolegy na novém filmu Bohdana Slámy, dále na debutu Michala Hogenauera a na celovečerním animovaném filmu Michaely Pavlátové. Pomalu myslím i na svůj další film. Chci udělat znovu film pro mladší děti, ale nic konkrétního teď neprozradím.

EGON L. TOBIÁŠ (1971), scénář



Český dramatik, scénograf, spisovatel, kreslíř a grafik. Narodil se v Praze. Vystudoval obor scénografie na pražské DAMU a absolvoval jeden rok postgraduálního studia knižní ilustrace a grafiky na VŠUP v Praze u profesora Jiřího Šalamouna. Napsal kolem třiceti divadelních her, dva televizní scénáře (pohádky v režii Jaroslava Hanuše: *100+1 princezna* /2006/, *Sofie a ukradený poklad* /2008/), jeden experimentální román s názvem *Volané číslo neexistuje* (2005) a jeho prvním filmovým scénářem je *Ani ve snu!*. V současné době působí jako dialogista v televizním seriálu *Ulice* (vysíláno od roku 2005). Na divadelní scéně patří mezi nejvůvodnějši české dramatiky.

Jak jste přišel na téma této originální romance?

Romance pro teenagery se z toho původního námětu stala vlastně až během psaní,

původně to měla být spíše fantasy pro děti.

Chodil jste na natáčení a zasahoval do podoby scénáře během natáčení?

Od natáčení mě režisér Petr Oukropec držel raději dál, zřejmě se obával, že bych ho zbytečně znervózňoval. A to bych určitě i dělal.

A jak tedy probíhala spolupráce s režisérem Petrem Oukropcem na scénáři?

Prvních šest verzí scénáře jsme se dohadovali, o čem ten film bude, mezi sedmou a třináctou verzí už Petr silně pochyboval, jestli nějaký film vůbec natočíme, ale jinak šlo všechno skvěle...

Snímek se odehrává v dobře zvolených lokacích, podílel jste se i vy na jejich výběru společně s Petrem Oukropcem?

Lokace vybíral Petr s kameramanem a myslím, že se nad tím dost potrápili. O to vtipnější mi pak přišlo, když jsem zjistil, že skoro půlku filmu točili dvě ulice od mého bytu.

Film vypráví o skupině parkouristů, v čem vás tato komunita lidí fascinovala, že jste ji rozhodl ukázat ve scénáři? A jak se vám podařilo se štábem do této alternativní komunity lidí proniknout?

Parkour jsme zvolili zpočátku hlavně pro jeho vizuální atraktivitu. Pustil jsem si pár klipů na YouTube a při psaní jsme si představovali, jak to asi v takové komunitě funguje. Když parkouristy později Petr Oukropec kontaktoval a scénář jim dal přečíst, dost nás překvapilo, že se tomu nevysmáli. Samozřejmě tam našli pár faux pas, ale jinak to celkem vzali.

Jste významným dramatikem, ale debutantem na poli filmové scenáristiky. Jak jste vnímal natáčení a vznik filmu?

Jak jsem již uvedl výše, u samotného natáčení jsem nebyl a myslím, že je to dobře. Z prací pro divadla i pro televizi jsem byl zvyklý na všelijaká omezení a očekával je i u filmu. Petr Oukropec mi na to řekl něco ve smyslu: "*Vůbec se neomezuj, když tam budeš chtít mít bitvu u Waterloo a bude pro náš příběh důležitá, tak jí natočíme.*"

Tématy v tomto snímku jsou: generační konflikt (rodiče a revoltující děti) a iracionální snový svět dětí, jak tuto linku vnímáte vy osobně jako rodič?

Ono je to vlastně prosté. Když byla dcerka mladší napsal jsem pro ní dvě televizní pohádky. Na scénáři *Ani ve snu!* jsem začal pracovat, když byla v pubertě, takže jsem psal o tom, co se kolem reálně dělo. Dcera se tedy nepohybovala mezi parkouristy, ale spíš mezi bikery a sprejery, ale pár naprosto konkrétních odkazů by se ve filmu našlo.

Film *Ani ve snu!* byl uveden v únoru na prestižním Berlinale, kde diváci zažili slavnostní světovou premiéru, v čem podle vás zaujal pořadatele, že snímek vybrali do soutěžní sekce Generation 14+?

Jsem ve filmu opravdu začátečník, takže se neodvažuji ani tipovat. Mě každopádně zaujala kamera, střih, parkouristi a skvělá hudba.

Jak jste spokojen s výslednou filmovou podobou?

Po zhlédnutí hrubého střihu jsem chvíli uvažoval o změně jména, ale finální podoba mě nadchla. Teprve zde jsem si uvědomil, jak důležité jsou všechny ty ostatní profese vyjmenované v titulcích, které jsem dosud ignoroval.

Jaké máte další spisovatelské plány, co právě teď chystáte?

Momentálně se pokouším psát román. Překvapivě pojednává také o snech.

BARBORA ŠTIKAROVÁ (1997), role Laura



Narozena v Novém Městě na Moravě. Žije s rodinou v Bohdalově ležícím mezi Jihlavou a Žďárem nad Sázavou. Barbora Štikarová pochází ze šesti dětí (má čtyři sestry a jednoho bratra). Již od základní školy se věnuje sportu. V současné době studuje třetí ročník Střední odborné školy sociální v Jihlavě (obor sociální činnost) zaměřené na práci ve školství a zdravotnictví. Mezi její koníčky patří parkour, který dělá již tři roky a fotbal, ten hraje už od 1. třídy základní školy. V současné době aktivně hraje za SFK Vrchovina. Film *Ani ve snu!* je jejím hereckým debutem.

Představte prosím ve stručnosti svou postavu Laury a v čem se vám líbil scénář?

Laura je mladá, mrštná, sportovně založená a tvrdohlavá šestnáctiletá holka, která se snaží jít za svým snem. Scénář mě zaujal, že se odehrává v prostředí mladých lidí. A také to, že nejde jen o mluvené situace, ale i o parkourové scény.

Kde vás objevil režisér Petr Oukropec a jaký je to typ režiséra při práci s hercem?

Petr mě objevil tak nějak nečekaně... V Jihlavě (kde jsem začínala trénovat) jsme se rozhodli natočit společné video, které jsme posléze vyvěsili na youtube. Za pár dní mě kontaktoval odborný konzultant filmu Tomáš Taran s tím, že má pro mě nabídku ohledně natáčení filmu. Tak jsem souhlasila. S Petrem Oukropcem se mi pracovalo dobře, byl ohleduplný a občas si nechal poradit i od nás mladých herců. Když nám něco nesesedlo, prostě jsme mu to řekli a zkusili to zahrát jinak. Občas se povedlo, občas ne.

Jak se vám dařilo spolupracovat s parkouristy a bylo náročné sblížit se s nimi na place?

S parkouristy se mi spolupracovalo dobře. Většina z nich dělá parkour dlouhá léta, takže mi radili co a jak zlepšit. S některými jsem se znala už dřív a do jejich komunity se nebylo tak těžké dostat. Parkouristé jsou jako jedna velká rodina.

Vaše role je fyzicky náročná (skákání), v reálném životě děláte judo, fotbal a další sporty, kdy jste začala s parkourem a jak probíhal trénink postavy Laury na place, aby působila na diváky reálně jako parkouristka? Musela jste se naučit nějaké triky?

Náročná mi moc nepřišla, jsem holka z vesnice a na náročnost jsem zvyklá už od mala. Judo už se pár let nevěnuji, ale fotbal stále zůstal v mém srdci. S parkourem jsem začala v květnu 2013 a to právě v Jihlavě. Na place to nebylo složité, protože jsem uměla spoustu triků už z dřívějšíka. Vzpomínám si, že jsem se učila jen wall spin o tramvaj, ale ani to pro mě nebylo velkou překážkou.

Jak probíhalo natáčení se známou herečkou Klárou Melíškovou, jak se vám spolu dařilo ve vaší filmové rodině?

Klára Melíšková je nejen skvělá herečka, ale i skvělá žena. Ze začátku jsem z ní měla trochu respekt (přece jen jsme se neznaly), zabraňovalo to našemu hereckému vztahu (matka a dcera), ale po pár hodinách jsme se docela poznaly a pak už to šlo samo.

Natáčení se realizovalo i v atraktivní Normandii, jak jste si užili scény na pláži a na moři?

V Normandii to bylo skvělé. Jelikož jsem byla u moře poprvé, byla jsem z toho unešená. Krásná příroda atd. Ale první den natáčení byl špatný. Pršelo, foukal silný vítr a my měli běhat v moři. Asi po hodině se vše stoplo a celí promrzlí jsme se vrátili do kempu. Pak už to bylo docela bez problémů i počasí nám krásně vycházelo. Ale po pravdě řečeno na kamenité pláži se běhalo dost špatně...

Co vás jako debutantku na natáčení mile překvapilo a naopak co bylo nejnáročnější?

Nejobtížnější bylo nejspíš vcítit se do některých situací. Přece jenom jsem začínající herečka. Překvapilo mě to, jak moc dobře jsem dokázala se s rolí Laury ztotožnit. Skoro jako bych hrála sama sebe...

Tématy v tomto snímku jsou: generační konflikt (rodiče a rebelie dětí) a snový fantastický svět Laury, jak tuto linku vnímáte vy osobně?

Puberta s člověkem dělá divy. Každý si žije své sny a i já jich pár mám.

Co byste vzkázala svým přátelům, pro které je film věkově určen, co můžou v kině očekávat?

Je to spíš pro mladší generaci, také pro ty, kteří mají rádi sportovní filmy a pro ty, kteří se alespoň trochu zajímají o parkour.

Na jakých dalších projektech právě teď pracujete?

Na žádných projektech momentálně nepracuji. Hodně času věnuji studiu a mému příteli, který mě ve všem podporuje.

KLÁRA MELÍŠKOVÁ (1971), role matky



Pochází z Roudnice nad Labem. Při studiu na pražské DAMU (absolvovala Katedru alternativního a loutkového divadla) hostovala v Divadle Na zábradlí. V roce 1996 získala angažmá v Dejvickém divadle, kde působí dodnes. Je především divadelní herečkou, ale už má na svém kontě řadu zajímavých filmových projektů. Debutovala v dramatu *Minulost* (1998). Dále se objevila ve filmech: *Protektor* (2009), *Alois Nebel* (2011), *Díra u Hanušovic* (2014), *Andělé všedního dne* (2014), *Já, Olga Hepnarová* (2016) či v televizních seriálech: *Zázraky života* (2010), *Terapie I. a II.* (2011 a 2013), *Čtvrtá hvězda* (2014), *Modré stíny* (2016), *Pět mrtvých psů* (2016). Je nositelkou dvou prestižních filmových cen Český lev za nejlepší herecký výkon ve vedlejší roli za postavu ženy hostinského v

tragikomedii *Mistři* (2004) režiséra Marka Najbrta a dále za postavu ženy místního guru v tragikomedii *Čtyři slunce* režiséra Bohdana Slámy (2012).

Představte prosím ve stručnosti postavu matky a co bylo tím hlavním impulsem pro přijetí role ve snímku *Ani ve snu!*?

Tahle maminka žije sama se svou dcerou a snaží se ulovit nějakého muže, dokud vypadá ještě trochu k světu a především chtěla jsem se setkat s režisérem Petrem Oukropcem.

V čem vás zaujal scénář?

Líbil se mi příběh a byla jsem zvědavá na animované snové obrázky.

Jak se vám dařilo pracovat s hlavní představitelkou mladičkou Barborou Štikarovou a vytvořit filmovou rodinu?

Bára zažívala vše poprvé. Ze začátku byla nervózní, ale velmi rychle splynula se svojí postavou. Já jako její filmová maminka jsem jí lezla na nervy a ona mi to jako filmová dcera dávala patřičně najevo.

Jak probíhalo natáčení s vaším partnerem hercem Janem Vondráčkem?

S Honzou se známe už od školy z DAMU z Katedry alternativního a loutkového divadla, takže opravdu hodně dlouho a bylo to poprvé, co jsme se setkali ve filmu a rovnou při líbacích scénách. Honza je velmi upovídaný a velmi zábavný. Myslím, že jsme se pořád smáli...

Jaký jste měla hlavní dojem z natáčení filmu, co bylo pro vás na natáčení této romance náročné či naopak co vás mile překvapilo?

Měla jsem jen pár natáčecích dnů... Těžkého pro mě nebylo nic a ani mě nic nepřekvapilo... Ale byla jsem celkově nadšená z té party mladých lidí - z parkouristů. To bylo neuvěřitelné sledovat, co vše se svými těly dokážou.

Hlavním tématem v tomto snímku je generační konflikt (rodiče a jejich revoltující děti), jak tuto linku vnímáte osobně jako rodič?

Mám šestnáctiletou dceru, takže vím, že komunikace je někdy náročná. Je ale potřeba o všem otevřeně mluvit, sdělovat si své pocity a někdy je nutné vyklidit pole. Oblíbená věta mé dcery je: „*Tvůj čas v mém pokoji už vypršel.*“

Pokud byste měla diváky pozvat do kina na *Ani ve snu!*, co byste jim řekla?

Bohužel, ještě jsem film neviděla, ale těším se na něj...

Na jakých dalších projektech právě teď pracujete?

Od června mě čeká natáčení třídílného filmu *Zahradnictví* v režii Jana Hřebejka podle scénáře Petra Jarchovského.

TOMÁŠ TARAN (1994), odborný poradce - parkourista



Narodil se v Mladé Boleslavi. Absolvoval Gymnázium Mnichovo Hradiště a poté studoval v Dánsku Gerlev Sports Academy ve Slagelse. Od roku 2013 působí jako profesionální parkourista a sportovní kouč. Podílel se na přípravě projektu stavby první kryté haly pro parkour a freerunning ve střední Evropě. V lednu 2015 se stal zakládajícím členem České asociace parkouru v Praze. Na filmu *Ani ve snu!* působil jako odborný poradce, měl na starosti trénink hlavní představitelky Barbory Štikarové, pomáhal rovněž při castingu parkouristů, při výběru vhodných lokací pro skákání (spolupracoval s architektem filmu na návrhu konstrukcí) a dále se podílel na choreografii skokových scén.

Na natáčení jste působil v roli odborného poradce, jak jste se seznámil s režisérem

Petrem Oukropcem a co vše jste měl u filmu na starosti?

Petr Oukropec mě ohledně nabídky spolupráce zkontaktoval v době, kdy jsem studoval v Dánsku na sportovní škole. V té době jsme se osobně neznali. Napsali jsme si několik e-mailů a mně se líbilo, s jakým nadšením a odhodláním o projektu mluvil. Rozhodl jsem se tedy zakoupit letenku a sejít se s ním osobně. Později, když jsem se ho zeptal, proč se rozhodl spolupracovat právě se mnou, tak odpověděl, že viděl rozhovor, kde ho zaujalo moje povídání. Pravděpodobně se domníval, že jsem na tuhle práci ten správný člověk. Jako člen filmového štábu jsem pomáhal skoro se vším, co se týkalo parkourové problematiky. Počínaje připomínek ke scénáři, kdy jsem se snažil o zachování co největší autenticity až po hledání herců, vhodných lokací ke skákání a choreografii skokových scén.

Bylo složité získat ostatní parkouristy pro natáčení filmu *Ani ve snu!*?

Zprvu jsme museli čelit negativním reakcím komunity. Problémem byl hlavně strach z komercializace a s ním spojená postupná ztráta hodnot a myšlenek, na kterých si parkour zakládá. Po čase se nám povedlo tento přístup úspěšně změnit. Docílili jsme toho hlavně díky tomu, že jsme skokany informovali o našich dobrých úmyslech.

Role Barbory Štikarové byla fyzicky náročná, kde přesně jste ji objevil? A jak probíhal její trénink na place včetně výuky triků?

Po několika týdnech neúspěšného hledání hlavní postavy mi na facebooku vyskočilo video od kamaráda z Jihlavy. Ve videu se kromě něj mihla i dívka, která mě na první pohled zaujala. Několik hodin na to se mi na ni podařilo získat telefonní kontakt a přesvědčit ji, aby přijela do Prahy na casting.

Bára měla velmi dobrý pohybový základ a talent. Některé techniky znala ještě předtím, než jsme se poznali, takže jsme nezačínali od píky. Trénovat ji bylo doslova radostí. Pamatuji si, jak jsem ji během několika minut na place naučil trik, který se jiní učí měsíce!

Realizace filmu se uskutečnila v současné Praze, na Slovensku i ve Francii, zavzpomínejte na natáčení, co bylo pro Barboru obzvlášť obtížné?

Myslím si, že velmi náročné pro ni bylo dotáčení některých skokových scén poté, co si nešťastnou náhodou během natáčení podvrtila kotník. Muselo to pro ni být nepříjemné a bylo na ní vidět, jak je zraněním frustrovaná.

Sám jste parkourista, kolik lidí u nás vyznává tento životní styl ve srovnání se zahraničím?

V posledních měsících dochází v parkouru k masité popularizaci. Počty zájemců o trénink parkouru se několikanásobně zvyšují. V současné době bych odhadoval kolem deseti tisíc aktivních skokanů. Parkourové workshopy a tábory jsou narvané k prasknutí, vznikají značky specializující se na prodej parkourového oblečení a dokonce v Praze máme i první krytou parkourovou halu. O něčem takovém jsme si ještě před dvěma lety mohli nechat jen zdát.

Doporučil byste film svým přátelům - parkouristům a na co se můžou v kině těšit?

Film bych určitě doporučil nejen parkouristům, ale všem, kdo mají rádi napětí a nečekané zvraty. Kromě zajímavé dějové linie se mohou diváci těšit na adrenalinové kousky a celkem autentické znázornění parkourové kultury.

PRODUCENT FILMU NEGATIV s.r.o.

Negativ byl založen v roce 1995 a nyní je jednou z nevýznamnějších producentských společností v České republice. Za dobu své existence vyrobil přes 40 celovečerních hraných, dokumentárních a animovaných filmů. Společnost se zaměřuje na projekty s mezinárodním koprodukčním potenciálem a dlouhodobě spolupracuje s autory, jako jsou Bohdan Sláma, Helena Třeštíková, Michaela Pavlátová nebo Marek Najbrt. Mezi nejúspěšnější tituly Negativu patří *Návrat idiota* (1999), *Rok ďábla* (2002) a *Šťěstí* (2005), které získaly Českého lva pro nejlepší film roku a významná ocenění na mezinárodních filmových festivalech. Filmy společnosti Negativ získaly celou řadu prestižních mezinárodních ocenění. Negativ je také držitelem dvou cen Evropské filmové akademie za filmy *René* (2008) v kategorii nejlepší dokumentární film a *Alois Nebel* (2011) za nejlepší animovaný film. Ve společnosti v současné době působí 4 producenti – Pavel Strnad, Petr Oukropec, Kateřina Černá a Milan Kuchynka.

Výběr z filmografie:

Aní ve snu! (režie: Petr Oukropec, 2016, hraný film), **Mallory** (režie: Helena Třeštíková, 2015, dokumentární film), **Fair Play** (režie: Andrea Sedláčková, 2014, hraný film), **Plán** (režie: Benjamin Tuček, 2014, dokumentární film), **Život podle Václava Havla** (režie: Andrea Sedláčková, 2014, dokumentární film), **Čtyři slunce** (režie: Bohdan Sláma, 2012, hraný film), **Modrý tygr** (režie: Petr Oukropec, 2012, hraný film), **Alois Nebel** (režie: Tomáš Luňák, 2011, celovečerní animovaný film), **Katka** (režie: Helena Třeštíková, 2010, dokumentární film), **Zoufalci** (režie: Jitka Rudolfová, 2009, hraný film), **Protektor** (režie: Marek Najbrt, 2009, hraný film), **Děti noci** (režie: Michaela Pavlátová, 2008, hraný film), **Vítejte v KLDŘ!** (režie: Linda Jablonská, 2008, dokumentární film), **René** (režie: Helena Třeštíková, 2008, dokumentární film), **Venkovský učitel** (režie: Bohdan Sláma, 2008, hraný film), **Občan Havel** (režie: Pavel Koutecký, Miroslav Janek, 2008, dokumentární film), **Marcela** (režie: Helena Třeštíková, 2007, dokumentární film), **Karneval zvířat** (režie: Michaela Pavlátová, 2006, krátký animovaný film), **Šťěstí** (režie: Bohdan Sláma, 2005, hraný film), **Příběhy obyčejného šílenství** (režie: Petr Zelenka, 2005, hraný film), **Mistři** (režie: Marek Najbrt, 2004, hraný film), **Rok ďábla** (režie: Petr Zelenka, 2002, hraný film), **Návrat idiota** (režie: Saša Gedeon, 1999, hraný film), **Indiánské léto** (režie: Saša Gedeon, 1995, hraný film).

KOPRODUCENT FILMU ČESKÁ TELEVIZE

Hlavní dramaturg Filmového centra ČT Jaroslav Sedláček o projektu *Aní ve snu!* a jeho režisérovi řekl:

„Pokud jsme někdy byli světová velmoc v oblasti filmů pro děti a mládež, pak dneska je situace v tomto směru opravdu tristní. Takto cílených scénářů u nás vzniká velmi, velmi málo a prakticky žádný z nich se nerealizuje. Projekt Petra Oukropce ale v tomto směru od začátku působil jako zjevení. Měl jasno v tom, čeho a jak chce dosáhnout, měl nápad, emoce, adrenalin, sílu i vizuální atraktivitu. Takový projekt podpořit byla velká radost. Debaty jsme vedli snad jen nad mírou snových pasáží. Světová premiéra na Berlinale je určitě skvělým úspěchem a my jen doufáme, že kdyby měl film stejný ohlas a úspěch u českých diváků a české kritiky jako před časem film Jirky Mádlu „Pojedeme k moři“, třeba by to znamenalo povzbuzení i pro ostatní tvůrce a pro nás všechny lehké svítání na lepší časy v oblasti, ve které jsme kdysi patřili ke světové špičce.“

DISTRIBUTOR FILMU CINEMART

CinemArt a.s. je největší filmová distribuční společnost v České republice zastupující tři ze šesti nejsilnějších hollywoodských studií: Twentieth Century Fox, Universal a Paramount Pictures.

Každoročně CinemArt uvádí do českých a slovenských kin přes padesát titulů – od filmových blockbusterů jako *Jurský svět*, *Mimoni*, *Terminátor Genisys*, *50 odstínů šedi*, *Everest* či *Marťan*, po diváky a kritikou oceňované filmy, jako například *Birdman*, *Teorie všeho* či *Revenant*.

Vedle filmů amerických studií přináší CinemArt divákům také filmy evropské produkce, mezi které se řadí například úspěšná německá komedie *Fakjů pane učiteli* a její pokračování, francouzská komedie *Co jsme komu udělali?* nebo polské válečné drama *Město 44*.

CinemArt je také respektovaným distributorem českých filmů, partnerem uznávaných filmových producentů i začínajících filmařů, jako například v případě nekonvenčního filmového debutu *Hany*.

Kromě filmové distribuce se CinemArt věnuje i koprodukcí vybraných českých titulů. Prvním koprodukčním titulem CinemArtu byl oscarový snímek Jana Svěráka *Kolja*. Dále následoval divácky úspěšný film Davida Ondříčka *Samotáři*. Od roku 2004 CinemArt dlouhodobě spolupracoval s významným českým producentem Čestmírem Kopeckým a koprodukoval s ním filmy jako například *25 ze šedesátých aneb Československá nová vlna* režiséra Martina Šulíka. V roli producenta se CinemArt představil u animovaného rodinného filmu *Čtyřlístek ve službách krále* režiséra Michala Žabky a v současné době se podílí na vývoji několika nových českých filmových projektů.

Výběr z české produkce: dramata *Rozkoš* (2013, režie Jitka Rudolfová) a *Andělé všedního dne* (2014, režie Alice Nellis), tragikomedie *Jak jsme hráli čáru* (2014, režie Juraj Nvota), dokumentární film *Cesta vzhůru* (2015, režie David Čálek). V letošním roce: životopisné drama *Lída Baarová* (2016, režie Filip Renč), drama *Rodinný film* (2015, režie Olmo Omerzu), tragikomedie *Teorie tygra* (2016, režie Radek Bajgar) a romance *Ani ve snu!* (2016, režie Petr Oukropec).

Kontakty pro média:

Mgr. Alice Aronová, Ph.D.

+420 603 339 144

aronova@cinemart.cz

Petr Slavík

+420 604 419 042

+420 221 105 250

petr.slavik@cinemart.cz

www.cinemart.cz